

DIMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

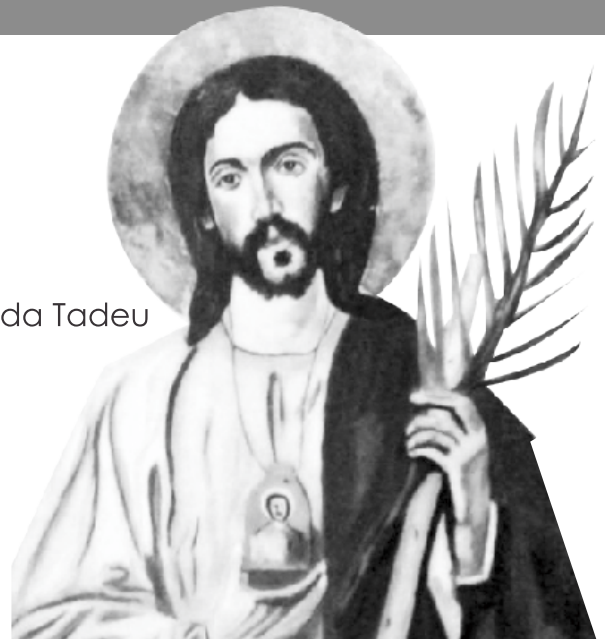
CV DŢĪHTVL SĂPTĂMŢĪNII

Duminica vindecării slugii sutaşului

Du-te, fie ție
după cum ai
crezut.

(Matei VIII, 13)

Sf. Apostol Iuda Tadeu

Începutul lunii-cuptor înseamnă prăznuirea Sfinților Mucenici, Doctori fără de arginți, Cosma și Damian, dar și, binecuvântată potrivire, citirea în cadrul Sfintei Liturghii a pericopei de la Matei VIII, 5-13. Nouă versete în care se relatează vindecarea slugii unui ofițer roman. Anterior, în primele patru versete ale capitolului se povestește însănătoșirea unui lepros, așa că acest capitol opt este unul al vindecărilor, pentru că în următoarele versete (14-34) sunt amintite alte două tămăduiri săvârșite de Hristos – Domnul: soacra lui Petru și cei doi demonizați din ținutul Gadarenilor.

Ne oprim asupra primelor două evenimente, deoarece vrem să scoatem în evidență o cerință fundamentală pentru împlinirea cererilor noastre: credința. Desigur, pentru omul credincios lucrurile pe care le spunem aici sunt inutile, el trăiește deja în apropierea lui Dumnezeu și cunoaște foarte bine că El este cel ce rânduește viața noastră, nu după bunul Său plac, ci spre a noastră mântuire. Leprosul s-a apropiat de Iisus, deși nu avea voie (după regulile de izolare impuse lor), s-a apropiat "închinându-se": "Doamne, dacă voiești, poți să mă curățești" (v. 2). Ce mărturisire profundă! Îl recunoaște pe Iisus ca Domn, știe că totul depinde de voia Sa dumnezeiască și dă mărturie despre puterea Lui infinită. Iisus întinde mâna și îl tămăduiește.

Imediat după, Sf. Matei ne spune că, "rugându-L", un sutaș roman implora vindecarea unei slugi de-ale sale. Iisus, amabil, răspunde imediat pozitiv. Ofițerul, însă, zice nu: "Dar sutașul, răspunzând, l-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celui alt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face" (v. 8-9). Hristos este uimit de credința sa pe care o găsește unică în pământul Israelului (v. 10). "Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela" (v. 13).

Pentru cei care vin frecvent la biserică, a vorbi de credință în cazul minunilor este un loc comun. Dar aceștia cunosc și faptul că minunile nu vin ca o răsplată a credinței, ci ca o împărtășire a iubirii nepărtinitoare a lui Dumnezeu. Ce înseamnă asta? Înseamnă că miracolele apar în viața noastră nu ca un rezultat, ca o consecință a unui efort personal. Ce am putea face noi să merităm asta? Nimic, desigur. Și atunci? Ce să facem pentru aceste minuni? Leprosul s-a închinat și sutașul s-a rugat. Amândoi au venit smeriți în fața Domnului. Încredințați de puterea Lui, dar îngenuncheați, slăbiți de neputință. Nu au venit trufași, încrezători că merită, că trebuie să li se îplinească cerința. Nu au venit pretinzând, ci oferind. Credință și smerenie. Inimi arzând. Erau sinceri și asta i-a transformat în eroi ai Evangheliei. Din multele tămăduiri săvârșite de Domnul, ei și-au găsit un loc de cinste în paginile de unde noi ne inspirăm și încercăm să ne modelăm viețuirea. Pe unii care imită foarte bine exemplele celor doi i-am găsit îngenuncheați la icoana Sfântului Iuda Tadeu din Biserica Sf. Dumitru-Poștă.

Această singură icoană din București a vărului Mântuitorului Iisus Hristos este locul unde sute de "leproși" și de "sutași" se roagă pentru ei și pentru semenii lor, plângând, sperând, neridicând ochii din praful în care s-au prăvălit genunchii lor. Iar Sfântul Iuda, prăznuit de curând (pe 19 iunie), mângâie și liniștește, ascultă și se roagă mai departe, rudei și învățătorului, prietenului și Domnului Iisus Hristos. Așa se întâmplă că mulți se ridică de acolo cu lacrimile șterse, cu mintea limpede și cu nădejdea întărită. Probabil că vor fi auzit și ei, în adâncul ființei lor, "Du-te, fie ție după cum ai crezut".

CV UN AN ÎN URMA

Tudose Grațiera

Scriam în numărul trecut al revistei de frumoasele excursii organizate de "comisia de pelerinaje" a grupului de la Biserica Sf. Dumitru, dar și mai bine ar fi fost să încep cu începutul, mai exact, cum am ajuns în grup.

Să dăm timpul în urmă cu un an, când am descoperit, în urma plimbărilor mele pe străduțele zgomotoase ale "actualului minunat Centru Istoric", această biserică deosebită, care îmi dădea sentimentul de căldura, intimitate, liniște profundă și că sunt "la mine acasă". Mai descoperisem, la intrarea în biserică, un program în care lunea seară, de la ora 19:00, era trecut așa: "Seara catehetică". Am zis în mintea mea, ce o fi însemnând cuvântul ăsta "catehetică" și, mai mult, așa o asocieră "seară catehetică". Cum dex-ul online este la îndemână, dau repede o căutare. Și ce găesc? Cateheză = instruire religioasă prin întrebări și răspunsuri; lecție de catehism sau de religie creștină.

Mă lămurisem asupra definiției, dar parcă nu era suficient. Mă măcina curiozitatea de a afla ce se întâmplă acolo. Mă tot întrebam să mă duc/să nu mă duc, oare participă numai cei care au terminat teologia, ce cunoștințe despre religie trebuie să ai, o fi nevoie să învăț ceva înainte, ca la școală, și zeci de alte întrebări care mă țineau departe de această "luni seară".

Întâmplător sau nu, într-una din zile, dau la pangar peste o persoană, cu care încep așa un dialog interminabil, cu întrebări și răspunsuri, nu despre religie, ci despre "seara catehetică". Lung, lung dialogul, dar, deși părea foarte interesant ce auzeam, parcă nu îmi dădea și curaj. Cu greu, după îndelungi ezitări, mi-am zis că trebuie să deslușesc această necunoscută.

Ce am descoperit? Un grup de oameni minunați, care nu terminaseră toți facultatea de teologie, cum îmi imaginam eu, dar care abordau, într-un mod foarte plăcut, diverse teme, care de care mai interesante (despre curaj, altruism, cumpătare, voință, filosofie, artă contemporană, poezie, hinduism, postmodernism și multe altele).

Rezumatele unora dintre teme acum sunt publicate și pe site-ul bisericii <http://sfantuldumitru.ro>.

Deja era evident că lunea seara nu puteam face altceva decât să merg în locul în care aflam lucruri multe și foarte folositoare, să mă întâlnesc cu persoane dragi, cu care să îmi fac planuri unde mai mergem, pe cine mai ajutăm, ce cazuri sociale s-au mai ivit și multe alte activități, pe care cel mai bine este să nu le faci de unul singur, ci într-un grup.

ACTIVITATEA SOCIALĂ A BISERICII

Paula Drăgan

Nu cred că e de mirare abordarea mea asupra acestui subiect. Bănuiesc că toată lumea știe că mă ocup de Asistența Socială în cadrul Bisericii Sfântul Dumitru-Postă; deși recunosc că acum ceva ani când mi-a propus tatăl meu să fac asistență socială "pentru a fi în slujba celor sărmani și lipsiți de ajutor" nu am acceptat asta, lucrurile s-au schimbat între timp, în ultimii patru ani. De atunci am crescut..., am înțeles mai bine lucrurile și m-am îndreptat singură spre acest domeniu foarte drag mie, care are în centrul său omul. Asistența socială în cadrul Bisericii nu este de astăzi sau din

momentul în care Sfântul Sinodul al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât declararea anului 2012 ca "An omagial al Sfântului Maslu și al Îngrijirii Bolnavilor". Ziua Cincizecimii, a fost ziua de naștere a Bisericii, dar și a ceea ce este nedespărțit de ea, a milosteniei. Din acel moment s-au pus bazele filantropiei care a fost desfășurată de către Sfinții Apostoli, diaconii și diaconițele acestora și a ajuns la apogeu în timpul Sfântului Vasile cel Mare, model de dragoste creștină și de organizare. El ridicând din banii proprii o instituție de binefacere completă, care a rămas unică în felul ei, în istoria creștinismului, numită „Vasiliiada” ce a fost înființată în anul 370 și inaugurată în 374. Acest sistem cuprindea case de îngrijire a săracilor, cămin pentru străini, spital pentru leproși și xenodochion (casă de primire pentru călători). În aceste cămine își desfășurau activitatea doctori, infirmieri, brancardieri, supraveghetori și oameni de serviciu.

Practicarea filantropiei și milei contribuie atât la progresul spiritual și moral al fiecărui om, adică la umanizarea lui, dar și la evitarea unor tensiuni sau conflicte sociale. Mila adevărată, adică iubirea unui om pentru alt om este podoaba cea mai de preț a personalității. A iubi și sluiji aproapele ca pe tine însuși înseamnă a revărsa, a întoarce iubirea din tine însuși/ însăși asupra celor care au nevoie de ajutorul tău; noi știm acest lucru, dar nu-l practicăm întotdeauna. În activitățile sociale în care m-am implicat de nenumărate ori, alături de tinerii din parohie am încercat să aduc pentru o clipă zâmbetul pe buzele celor întristați și bucurie în sufletele celor necăjiți. Cercetând pe cei neajutorați, pe bătrânii care sunt neputincioși, pe copiii orfani și pe cei care, datorită anumitor fapte contrare legilor morale și a celor civile, au ajuns în spatele gratiilor, vrem să arătăm că iubirea cea adevărată trebuie mărturisită prin fapte și că a fi creștin înseamnă a-ți iubi aproapele ca pe tine însuși, așa cum poruncește Însuși Mântuitorul Iisus Hristos (Mt. 22, 39). Toate aceste fapte ale finerilor care iubesc Biserica și învățătura ei nu fac decât să aducă o rază de lumină în sufletele oamenilor și încrederea că numai iubindu-ne reciproc și fiindu-ne de ajutor unul altuia putem fi mai puternici în lupta contra celui rău.

Sfinții Făcători de
Minuni și Doctori fără
Arginți Cosma și
Damian

LA PANGAR

Romeo Potoroacă

Am o problemă mai nou. De fapt e poveste lungă și de de mult. Văd multă lume și vorbesc cu mulți. Câteodată mă simt ca într-un film de Woody Allen, dialog, mult dialog, bun dialog, interesante povești. Viață din asta la prima mână. Și cu toate astea unii cu care ajung să fiu mai apropiat după ce cugetă o vreme îmi pun sincera întrebare: dar cum de-ai ajuns în situația asta. Și nu mă întrebă deloc admirativ, ci cu multă compasiune, ochi de căprioară și suflet de mamă. Eu mă înduioșez pe loc, poate nu v-am spus că sunt băiat sensibil cu mult bun simț, și mai mai că mă podidește plânsul. Cum de am ajuns aici? În starea asta adică. Și nu e stare de beatitudine, e ce se poate mai rău în cariera unui tânăr. Să vinzi mamă lumânări, păi se poate? Ai toată viața înainte, ai putea fi la mintea ta director, sau artist, sau filosof sau... Și urmează "sau"-uri, care mai de care mai tentante, convingătoare, seducătoare. Și pic eu așa pe gânduri cu parteneru' de taclale vorbind singur, domnia mea cu privrea pierdută dând din cap aprobator și fără nici o urmă de personalitate. Păi ce personalitate să mai ai când ți se ursește viitorul acolo pe loc. Te vezi o mică pată de sânge în mâna destinului. Și mă mir și eu cum vine aceasta? Vă dau un exemplu: cunosc multe persoane care sunt pe "culmile disperării", lucrând într-un mediu ostil firii umane, să-i zicem generic mediul "corporate". Ei, oamenii ăștia, urlă de durere interioară, se proclamă persecutați, hărțuiți, eviscerați pe bună dreptate și totuși într-un mod eroic continuă să nu facă nimic. Fac de obicei lucruri care nu s-ar încadra în titulatura clasică de vocative și sunt victimele clare ale unor prejudecăți de tipul lucrează mamă în bancă că e serviciu bun și sigur. Stop! Stop! Aici voiam să ajung... Sigur! Țsta e cuvântul care pe mine mă bagă în melancolie și pe colegii mei ursitori în trans, discursul "ce mare ai ajunge dacă m-ai asculta". Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! Sigur! La nesfârșit: Sigur!

Suntem o generație care gemem rafinat și alambicat în jurul acestui Sigur! Job sigur, relație sigură, contracte, înțelegeri, pacturi, sigure toate. Nu cumva să faci ceva ce te scoate din sfera lui mâine, peste o lună, peste 5 ani vreau să știu exact unde voi fi, că lumea o ia razna. Se pierde, trepidează, tremură și intră în convulsii. Dar nu toată lumea e așa. Să vedeți cu cine dau eu nas în nas luni seară pe la 10, fix în pridvorul bisericii. Cu un nene cu părul alb, ochelari cu ștaif, ceva anturaj chic, aer parizian și multă sfială și mirare. A da, omul acesta se miră! Dar m-am mirat și eu căci oarecum îmi părea familiar. Mă fâstăcesc puțin și mă duc: mă iertați și toate asemenea..., dumneavoastră sunteți cumva domnul...? Purcărete?! Îmi răspunde dânsul. Nu, nu Banu urma să întreb, sunteți cumva domnul George Banu, criticul, eseistul și-așa mai departe. Da, eu sunt! Vai, ce m-ați surprins! Mă rog, discuție savuroasă și intensă după. Îi mărturisesc că i-am citit o carte, se bucură, normal, mai schimbăm o impresie, îmi prezintă anturajul, soția, mă rog, cumnata. Și evident întrebarea: dar dumneavoastră ce rol aveți aici? Zic: vând lumânări. Extraordinar, zice. Păi cum așa? Îi spun povestea, se miră cugetă și îmi spune sec: înțeleg! Ei, uite unul care nu mi-a zis să mă fac funcționar al cetății, uite unul care a 'nțeles! Ce e domnilor de înțeles! Curaj, puțin curaj! Lucrăm în bănci corporații, instituții, firme, televiziuni, tragem ca nebunii pentru proiecții prefabricate moștenite de la nu-ș' ce mătușă, nu depășim prea ușor teza: eu vreau pământ! Trăim angoase, disperări, fobii și frici fără obiect la cote delirante și ne mirăm când cineva înnebunește vrând să se liniștească! Păi, vă cred și eu! Cum altfel?

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 - LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 - EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 - USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

PRINTRE STRĂINI

Anca Florina

Plecatul de acasă undeva mai departe are efectul minunat că te face să te îndepărtezi puțin de rutina zilnică și să poți vedea lucrurile dintr-o altă perspectivă. Oricât de mică schimbarea de perspectivă, acasă pare cu totul altfel în momentul în care nu mai ești „între ale tale”.

Oamenii din străinătate se numesc străini pentru că aparțin unui alt univers decât cel în care ne petrecem zilele în mod obișnuit. Au alte obiceiuri, au crescut cu alt tip de biscuiți, au alte povești, mănâncă alte lucruri decât o facem noi la noi acasă. Pe de altă parte, străinii fac parte din categoria oameni, având unele caracteristici pe care le putem regăsi și la cei aproape de noi, și la cei de departe.

În călătoriile lungi, mai ales cele pentru un scop, spre exemplu cele cu serviciul, reușești să întâlnești o mulțime de oameni cu care trebuie să interacționezi, fie că îți place, fie că nu. De cele mai multe ori îți place, pentru că la primele întâlniri oamenii încearcă să îți ofere cea mai frumoasă față. Însă poți să ai și surpriză de a nu-ți plăcea cineva pur și simplu, pentru că nu reușești să comunici deloc, datorită barierei de limbă sau datorită faptului că celălalt nu se deschide el la început. Și îți formezi prejudecăți. Am avut marea surpriză că oameni care considerăm că nu

au nimic de zis să fie o comoară de povești minunate, din care să învăț în câteva ore mai mult decât de la toți cei cu care am vorbit banalități zile întregi. Deschiderea a avut loc după ce am aflat de la altcineva cât de „tare” este omul respectiv. Cheia comunicării eficiente a fost interesul meu real pentru ce știe să facă și pentru poveștile lui și efortul de a vorbi într-o limbă pe care o stăpânesc prea puțin. „Limba inimii” este acea limbă internațională în care oamenii VOR să se înțeleagă și atunci depun eforturi de ambele părți să nu mai asculte doar cuvinte.

Un alt mare avantaj al plecării, de data asta al plecării pe termen lung, e că te îndepărtează de lucrurile tale și te face să te apropii mai tare de tine. Un bagaj cu cinci schimburi cu care te descurci timp de șase săptămâni te face să realizezi de cât de puține ai de fapt nevoie și cât de multe ai acasă. O cameră de hotel/hostel pe care o împarți cu altcineva uneori te face să te minunezi de cât de mult spațiu ai acasă.

Concluzia mea după o lună și câteva zile de drumuri este că singurul lucru pe care trebuie să îl fac, oriunde aș fi și pentru oricât timp, este să fiu deschisă să văd lucrurile frumoase pe care Dumnezeu mi le oferă în fiecare zi – o discuție cu un om frumos, frunzele unui copac luminat de soare, un minunat concert de păsări în pădure și multe altele. Și că oamenii, străini sau nu, ca să fie suportabili trebuie iubiți. Altfel efortul pe care îl depui să nu îl iubești (atenția la ce face rău, la modul în care se îmbracă, la ce spune despre alții s.a.) te împiedică să te bucuri de viață.

CARTE DE PVS DEOPARTE

Ivona Boitan

Carte de iubire

S-a întâmplat să trebuiască să merg prin țară, cu serviciul, să iau la rând marile orașe. Craiova, Sibiu, Timișoara, Cluj, Iași. În nicio cameră de hotel nu era o icoană sau o Biblie.

Mai puțin la Cluj. M-am bucurat tare. Am zis, uite, clujenii mei nu mă fac de râs. Era praf pe ea. La început m-a durut puțin asta, dar apoi m-am bucurat!

Când am luat-o în mână, mi-au rămas amprentele pe ea. Dar mai tare mi-a rămas însă amprenta editurii... era o Biblie publicată de Gideon, din cele care îți sunt oferite cu insistențe și zâmbete mieroase la colț de stradă. Nu vreau să frizez penibilul și să recomand Biblia. Departe de mine gândul acesta. Recomand să o apărăm. Și o apărăm citind-o. E o carte vie, o carte care respiră. Întrebarea e: noi suntem vii? Noi o respirăm? Suntem noi capabili de un creștinism viu? Înainte de a-l întreba pe celălalt dacă a fost la biserică duminică, să-l întrebăm ce face, cum se simte, dacă e obosit sau nu... Înainte de a-i ține o lecție, să-i ținem sacoșa puțin ca să-și poată trage sufletul. Pentru că numai așa ne putem salva din fața avalanșei de false credințe, falși cuvântători și pseudo biblii.

Mi-e greu să vă spun ce tristețe mă apucă atunci când aud că între religii nu-i nicio diferență, că Dumnezeu e același și El ia de la fiecare ce are mai bun de oferit, indiferent de religia lui. Mentalitate conform căreia Dumnezeu e doar un antreprenor versat care nu-și mai bate capul cu detalii atâta vreme cât businessul merge bine!

Mi-e greu să spun acum cum mi s-a strâns sufletul când am văzut biblia aceea sectară. Sau cât de tare m-am bucurat că era praf pe ea.

Ce pot să spun este doar că rugăciunea e aceea care te face să-i dai omului binețe din tot sufletul tău, iar literatura religioasă îți oferă și argumentele necesare unei dizertații teoretice. Degeaba citim dacă ne repezim cu vorbele-n oameni ca brazda în țărână. Degeaba vorbim frumos dacă viața noastră nu depune mărturie pentru noi.

Poate părea o păcăleală că la rubrica de carte n-am recomandat nicio carte. Sau chiar mai rău, că n-am recomandat cititul. Dar nu e așa. Pentru că îndemnul săptămânal este "citiți și simțiți!". Astăzi am considerat că e nevoie să întăresc ceea ce vine după "și".

Simțiți deci că e nevoie să vă apărați cartea?

ȘTIRI DIN PAROHIE

· Suntem fericiți să anunțăm că membrii parohiei noastre au obținut rezultate extraordinare la examenele de sfârșit de ciclu susținute luna aceasta. Astfel, Diac. Bogdan Dumitru Bădiță a susținut cu succes dizertația ce încununază studiile de masterat în Teologie, Paula Drăgan și Ciprian Apintilieseși au devenit licențiați în teologie cu note peste 9,60, iar mezinul familiei, Bogdan Ștefan Tobă a fost admis cu o notă promițătoare la Seminarul Teologic Ortodox din București. Dacă adăugăm aici și rezultatele excelente ale Oanei Gojgar (master în Managementul Educației), Tudor-Ioan Georgescu și Ștefan Tatu (super-capacități după examenul de sfârșit de clasă a VIII-a), înseamnă că am descoperit soluția unor rezultate minunate: prezența constantă și activă în comunitatea Bisericii Sf. Dumitru-Poștă. Felicitări tuturor celor menționați mai sus și... dacă aveți examene (și chiar dacă nu aveți) poposiți pe Str. Franceză, la nr. 1. Cifra adresei poștale vine de la locul frunțaș pe care îl veți obține.

· Ne pregătim de hramul de vară al bisericii noastre, Sf. Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon. Sperând că veți fi alături de noi în zilele de 26 iulie, de la ora 18, și 27 iulie, de la ora 8, ne-am bucura să primim sprijinul dvs. pentru organizarea acestui eveniment. Donațiile sau orice ofertă de sprijin se primesc zilnic la pangarul bisericii. Vă mulțumim!

Pentru a primi varianta digitală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa Revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Program liturgic

Duminică 8:30 - Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18:00 - Program de spovedanie
19:00 - Seara Catehetică
Miercuri 18:00 - Sfânta Taină a Maslului
Vineri 18:00 - Acatist
Sâmbătă 10:00 - Parastas

Biserica
Sf. Dumitru - Poștă

Str. Franceză Nr.1
sector 3, București

0727 394 631